

Skice življenja

*Ob oknu stojim in jutro
pričakovanja se je nagnilo
v večer.*

*Gomazi hrepenenje
po meni vedno bolj
gosto, ko se bliža
trenutek.*

Toliko časa!

*Potez ni več,
če so sploh kdaj bile,
a vedela sem, da si.*

*Kam? Kako? Kje? Naj sploh
iščem in se oziram okrog?
Mrak strahu.*

Toliko časa!

*Odneham. Brez pomena
stojim. Samo še zaupam
kot tedaj. Prideš.*

*Pogled je vstal
in brez napora je spomin
spoznal. Začutila sem,
da si ti. Kot vedno.
Kot tolikokrat.*

*Samo stati ob oknu
in hrepeneti v upanju.
Samo to zmorem.
In samo to je potrebno
za srečanje s teboj.*

*In se dotakneš v jutru,
v dnevu in v večeru
mojih tihih sanj, Gospod.*

*Nekoč boš prišel in
mi dopustil uzreti
svoje obličje in samo to
bom želela tedaj nositi
v sebi v večnost.*

*Kako težko se je vedno znova
navajati na bolečino,
na seme, ki umira ...
Danes spet prihajam s težo solz k tebi.
Nič ne govorim, ker poznaš umiranje,
Gospod, ker si bil ti prvi na vrsti,
da zdaj lahko zdržim jaz in da imam
h komu priti, ko umiram jaz.
Čprav bolečina ni nič manjša in
samotnost nič manj ne boli.
Le da v tvojem objemu večnosti
smrt ne najde mojega krhkega
samotnega srca in da se vse
solze posušijo v njem in je
ihjenje odrešeno.*

*Rabuni, kot pomlad
se zliješ čez poljane duše
in kot barve na svili
oviješ trave ožgane
od upehanosti
in obupa.
Spet je korak lahek,
kot vedno po dotiku
pod drevesom.
Ko si ti. In sem jaz.
In se prepoznava, moj Bog.*

V tišini ljubezni

U tišini ljubezni. Use je bilo že izrečeno, povedano, ubesedeno. Tolikokrat že. Zdaj mi ostaja samo še molk in zrenje. Tu sem. Nevedna. Kot da ne znam govoriti, kot da so se vse besede, ki so me jih naučili, izpraznile. Saj nočem odgovorov na zakaj; samo osmisliti si spet vse. Sicer pa je črna praznina v meni, hrepenenje po tebi in trpljenje, ker ne pridem. Zato v tvoji tišini ljubezni stojim in te prosim, vči me. Kot hoja v dvoje. Ko dozori, izrečeta svoj da. Kdaj bo spet dozorela v meni ljubezen do tebe, kdaj se bo vrnila v prejšnji žar ali bo dosegla novega? Ne vem, kaj je zdaj in kje je. Ti mi boš razkril skrivnost srca in bolečine zacelil. Ti, ki mi v tišini križa razkrivaš edino resnico o ljubezni: če ni dovolj široka in velika, da vase zajame, objame, poljubi trpljenje in bolečine, ni ljubezen. Ti si občutil in nosil težo te resnice. Ko si v tišini sprejemal krivično smrt, ko si ponižno legel v grob, si z močjo svoje ljubezni spremenil smrt v večno življenje. Za nas. Za zdaj pa ostajajo vera, upanje, ljubezen, to troje. Največja od teh pa je ljubezen (1Kor 13). (Ni ni de meni pistis, elpis, agapi; ta tria tauta. Me idzon de tuton hi agapi ...) U tišini ljubezni se rojeva življenje. U tišini ljubezni ... v tišini ljubezni ... v tišini ljubezni ...

*Nazaj v polnost
iz praznine.
Iz dober dan
v ljubezen.
Kako čudno!
Pot poznam,
samo smer je
obrnjena za
180°. Hecno!
Spet življenje!*

*Ulečem črte, sestavljam črke
v tvojo podobo,
pa je vse samo košček, drobec;
ne znam. Ne morem.
Prevelik si. In večnosti
ne moremo ujeti na papir.*

*Naj spregovori življenje.
Kot si ti med nebom in zemljo
visel in zarisal v zgodovino
človeštva obličje, dal svetu
svoj kraljevski pečat,
razmesarjen na križu
v hrano za preživetje ...
naj zarisujejo moji dnevi
podobo o tebi v moj mali
svet in naj pogledi okrog
odkrivajo tvoj pečat na mojem srcu.
Jaz pa vem, da to ne bodo moji
dnevi, jaz pa vem, da je to tvoje
odmevanje ljubezni v meni.*

*Kletka je lahko
zlata, lahko
se ji reče jaula de oro,
a kletka je kletka.
Svoboda je lahko
trda in neznosna
teža, a je svoboda.*

Danes te imenujem ljubosumni Bog

Teža samotnosti v tej uri, Gospod, je stkana iz spominov in praznih hrepenenj, iz prošenj, molitev, strahu ... ne vem več, če naj te sploh še kdaj prosim, če naj še moledujem in ti jokam, razen da te prosim, naj se spolni nad menoj tvoja volja, ki mi jo pokaži z življenjem ... res ne vem, če so sploh še kdaj lahko moja hrepenjenja in želje enake tvoji volji, saj si mi z življenjem odgovarjal vedno drugače in pustila sem se prepričati, da te morda sploh ni v mojih hotenjih ... nimam več moči za rojstvo gorečih klicev, ognjenih želja in za gledanje njih smrti. Samo še en sam klic premorem - posebno v takih dnevih, kot je danes, ko te kličem ljubosumni Bog, ker si edino, kar mi ostaja (samo ti in odmev čudovitosti med nama, ki včasih umolkne in tedaj je samota v duši nevzdržna in pridem spet po življenje k tebi), ker želiš biti edini, ki mi bo ostal? - Rābuni, moj Gospod in moj Bog, usmili se mene, grešne!

Moje življenje je Sveto pismo. Raj otroške nedolžnosti. Potem naenkrat spoznanje. Zlo. Izgon. In iskanje poti nazaj, začetek Božjega klicanja nazaj, nazaj iz sužnosti v življenje. Dolga pot. Puščava. Samota. In trenutek, ko se je v meni rodil obraz Njega, ki me je vzljubil. Davno. In Visoka pesem med nama. Urisk veselja. Spoznanje križa in ljubezni, ki ga nosi, in svoboda. Gospod, kaj bi bila brez tebe? Pridi in mi reci, ko boš videl izklesan moj obraz po svoji podobi, da sem čudovita v tvojih očeh. In bo večnost v meni.

Meni je dal Gospod, v ljubezni, največji dar - svobodno voljo. Brez nje ne bi bila človek, ampak robot. Z njó pa mi je dal tudi možnost, da se obrnem stran od Njega. Oh, da ne bi bila nikdar spoznala te možnosti in je ne bi okusila! Predložil mi je smrt in življenje, prekletstvo in blagoslov. S križa me prosi, naj izberem življenje.

Greh je najbolj zakoreninjena navada v nas. Cepiti nanj I ME, da bo greh po Gospodovem vstajenju služil za pot k odrešenju. Moj konkretni greh v vsakem konkretnem dnevu, trenutku. Greh? Bolj kot greh sam je greh to, da ga ne spremenimo v možnost za milost. V naši moči ni (ne) biti brez greha. V naši moči in v naši svobodni volji pa je odločitev, ali bo greh za milost ali za pogubljenje.

Oh, Gospod ...

*Sprejemam. A včasih ...
se prebudi z močjo kot
vulkan zabobni
udari na dan
po človeško
- Peter, ti veš -
samo otipljivost
Bartimajevega klica:
Davidov sin, usmili se me!
... da bi videl ...
in želja hromega mladeniča:
... da bi hodil ...*

*Morda zares tako pristopamo
h Gospodu in dela On potem iz*

*nas vse novo, prekvasi naš človeški
kvas v svoj obraz, podobo svojo
kot pečat vtisne nam v zavest.
In naš človeški klic potem
postane več en v Njem.
Se spremeni. Se poglobi.
... da bi videl tebe, Gospod, da bi te
gledal, da bi hodil s teboj ...
... pa čeprav slep in hrom ...
Ostane samo bistveno - Gospod:
... Rabuni, moj Gospod in moj Bog,
usmili se mene, grešne! ...
Iščite najprej nebeško kraljestvo in
vse drugo vam bo navrženo.*

Tiho sem, Gospod, v svoji največji bolečini - da ne morem biti s teboj, čeprav si tega želim bolj kot vse na svetu - tiho sem in ni besed kot v navalih veselja... k tebi prinašam, na oltar ti polagam pri tej daritvi, vso svojo bedo, vso nemoč in omejenost človeka; ko si Ti, sem tudi jaz v tebi velika, v tvoji ljubezni neskončna in odrešenje je tako blizu, da bi ga z rokami objela; premagam se, roke ostanejo sklenjene v naročju, na oltarju tvoje telo in tvoja kri in potem besede zaveze in potem vstanem in grem in česar prej nisem objela, mi je zdaj dano v dlani; pobožala bi te, pa ostane roka nepremična; tudi to mi bo morda kdaj dáno; in je večnost v meni in je v objemu nedoumljive skrivnosti tvoje ljubezni odrešena vsa moja beda; bolečina pa... ostaja, ker si samo še bolj želim biti s teboj.

*Ti edini, Gospod,
si s svojo besedo
v življenje dvigal
mojo sključenost.
Plaz breztežnih
udarcev sveta
me zasipa
vedno znova
vedno globlje
breztežnost
posameznega
se spreminja*

*v smrtonosno težo
skupnega
duši me
izgubljam vse
moj Bog
kdaj bo prenehalo
deževati v meni
kdaj bom zmogla
odvreči kot nebo
svoje solze
ker je pretežko
Rabuni
živeti s smrtjo v sebi.
Prosim te za vstajenje!*

Cecilija Erika Grbec: Lokvanji.

Sámo hitenje, moj Bog. Kdo smo? Kdo sem? Če so naložena bremena tako težka, da ukrivijo hrbet globoko v tla, tako da ne dosežeš s svojim pogledom pogleda tistih, ki s teboj stopajo po poti, se ne moreš ustaviti in se z njimi pogovoriti ... je prazen dan. In če je breme na ramenih naloženo z enako težo dan za dnem, so vsi dnevi enako prazni, sivi, zgubljeni. In je táko celo življenje. Kdo potem zares smo? Kdo sem? In če ne morem dvigniti niti k bratom pogleda, kako ga dvignem k tebi? Če ne morem izmenjati besede z njimi, kako sédem k tebi, moj Bog? Kot da te ni. Use kriči v meni. Use v želji, da zaustavim korak. Če ne pridem, Gospod, ne pripnem dneva v tvojo ljubezen, potem ni mojih dni v tvoji večnosti. Kdo potem sploh sem? Use mi odgovoriš v tistih iskrach večnosti, ki okamenijo v duši, ki so neopisljive, pa se vendar skušajo preliti v besede, ki so luč, ki vabi ...

Bolj, še veliko bolj, kot me je včasih žejalo po človeku, po lepoti, me zdaj žeja po tebi, Gospod. Po tvojem miru, po obljubi večne ljubezni, po obljubi novega Jeruzalema. Vem, kaj bi morala, kaj si želim storiti. Ne vem samo, zakaj mi manjka poguma. Zakaj mi ga ne nakloniš, moj Bog? Kaj še želiš? Nisi še dovolj izklesal? Podoba še ni dovolj dobra? Ne pusti me umreti od žeje ... Zaupam ti. Ko sem umirala od tiste žeje po človeku in blodila po puščavi, si se mi približal in mi dal piti žive vode. Takrat sem razumela, kaj pomeni tvoja Beseda. Zdaj jo pijem, a bolj ko jo pijem, bolj raste v meni hrepenenje, ki povečuje žejo. Ti boš moral presekati začarani krog, Gospod.

Čakal si me, ti veš, Rabuni, v tistem samotnem ihtenju in me tiho klical. Pretiho, da bi te v svoji oglušujoči bolečini slišala. Preveč so vpili spomini, preveč sem se trudila, da bi jim vrnila resničnost, da bi jih sestavila, da bi jih zakrpala ... ti pa si vžigal v meni ogenj svoje tihe, neskončne ljubezni.